

A. Gibert

Geuren die zich verspreiden

Hooglied 1:12-14

Alle dingen zijn wankelbaar, zelfs rijkdom is onbetrouwbaar; alles wat God daarover zegt wordt letterlijk vervuld. De gelovigen hoeven niet bang hiervoor te zijn, wij zijn niet bevreesd zoals de anderen. Laten wij juist de Persoon van Christus meer waarderen en alles wat we in Hem bezitten. Laten wij van die onpeilbare rijkdommen genieten; wij bezitten ze en ze zullen ons niet ontnomen worden. Laat de Heilige Geest ons hart verlichten en ons in staat stellen de schoonheid en uitmuntendheid van Christus te zien. Want in Hem zijn rijkdom, eer en luisterrijke bezittingen. Hij wil degenen die Hem liefhebben een blijvend deel in bezit laten nemen. Laten wij te midden van een onrustige en woelige wereld de zoete rust mogen smaken van Zijn hart, in afwachting van het moment dat we Zijn vertrouwde stem zullen horen.

‘De stem van mijn Liefste! Zie, daar komt Hij, springend over de bergen, huppelend over de heuvels. Mijn Liefste lijkt op een gazelle of het jong van een hert’ (Hoogl. 2:8-9).

Het Hooglied is het hoogste lied, want het maakt ons los van onszelf en richt onze aandacht op Zijn uitmuntendheid. Zijn Naam is een uitgegoten zalfolie (Hoogl. 1:3). Hij steekt als een vaandel boven tienduizend uit (Hoogl. 5:10). Alles aan Hem is geheel en al begeerlijk (Hoogl. 5:16). Hij laat ons Zijn schoonheid zien en laat ons van Zijn liefde genieten. Soms omgeeft men het boek Hooglied met een geheimzinnige sluier, die veel mensen niet durven wegnemen. Daardoor worden ons veel rijkdommen en zegeningen onthouden en worden we beroofd van het genot van die liefde, die sterker is dan de dood.

Zoals altijd moeten wij het Woord benaderen met heilige eerbied. Het is heilige grond, waarop een niet ontschoeide voet zich niet ongestraft kan bewegen. Velen hebben veel zegen gemist door de lering van dit heilige boek te veronachtzamen. Om meer over het Hooglied na te denken, willen we speciaal drie verzen belichten uit hoofdstuk 1. Ze zijn bijzonder kostbaar voor onze dagen.

Vers 12

Vers 12 spreekt profetisch over een gebeurtenis te Bethanië, toen de verworpen Koning twee dagen voor Zijn dood met enkele discipelen aan tafel zat. Toen werd een kruik met kostbare en dure nardus gebroken en over Zijn Persoon uitgegoten en het hele huis werd met de balsemgeur vervuld. In dat ernstige uur heeft een vrouw gemeend dat niets te groot en te kostbaar was om haar Geliefde te eren. Ze heeft in haar liefde alles voor Hem opgeofferd, niets had waarde dan Hij alleen.

Waar zijn onze harten mee bezig? We hebben nog maar een ogenblik om Hem onze liefde te betuigen, te midden van een christenheid die Zijn heerlijkheid miskent. Wat doen wij voor Hem? Maria had een goed werk voor Hem gedaan. Duizend jaar eerder kondigde de Heilige Geest aan wat deze vrouw zou doen, en al tweeduizend jaar spreekt men over wat deze vrouw gedaan heeft. Wat een les voor ons.

Vers 13

Dit vers spreekt ook over reukwerk. Niet over de doordringende geur van de nardus; maar de geur van de bittere mirre, die spreekt van het lijden van Christus, Zijn wonden en tranen. De zuivere mirre is die van de tranen. Onze tekst herinnert aan de gewoonte om in de kleding een boeket bloemen of aromatische planten te dragen. Van de geuren daarvan kon de drager en zijn omgeving genieten. Een bundeltje mirre op het hart. Het is een beeld van de herinnering aan het lijden dat nu voorbij is, maar waaraan wij voor altijd zullen blijven denken. De nacht is voor ons de sombere tijd van de afwezigheid van Hem Die nu verborgen is in de hemel. De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij, weldra verschijnt aan de horizon de blinkende Morgenster. Laten wij nooit ons bundeltje mirre vergeten en laat het altijd op ons hart liggen, totdat de dageraad opgaat en de schaduwen vluchten. Als de geur ervan zich verspreidt, zijn we soms bedroefd, maar altijd aanbidden wij. Want als we zullen optrekken uit de woestijn, zal te midden van de lof en aanbidding van alle verlost en de liefelijke geur van de mirre nog naar de hemel opstijgen.

Vers 14

We vinden hier nog een reukwerk, dat zich verspreidt. Het is de geur van een tros hennabloemen uit de wijngaarden van Engedi. Engedi is een merkwaardige stad in de woestijn. Bij de verdeling van het land werd deze toegewezen aan de koningsstam, Juda (Joz. 15:62). In die stad zocht de verworpen koning David zijn toevlucht en trok hij zich terug, toen hij achtervolgd werd door Saul (1 Sam. 24:1-2). Bij Engedi verenigden zich ook de koningen, die zich verbonden hadden tegen Josafat (2 Kron. 20:2).

Nu is er geen kwestie meer van een verworpen koning, gevaren, vijanden en strijd. Nu is het vreugde alom, de wijngaarden van Engedi geven hun goede wijn en brengen vreugde aan allen die de koning liefhebben. De witte, sterk ruikende bloem van de hennaplant ontluikt op de morgen van de eeuwige lente. Het is een mooi beeld van Christus in de luister van Zijn regering, wanneer op Zijn hoofd de kroon zal bloeien. In die dag zal op elke plaats de geur van Zijn naam verspreid worden. Dat is de toekomst die allen verwachten die Zijn verschijning liefhebben. Het ogenblik is nabij, dat de ware Salomo zal worden bewonderd door allen en Hij de kroon zal dragen waarmee Zijn moeder (d.i. Israël, dat Hem lang heeft afgewezen), Hem zal kronen op de dag van de bruiloft, op de dag van de blijdschap van Zijn hart (Hoogl. 3:11).

Seigneur! Quand sera-ce
Que ces temps heureux,
Où luira ta face,
Combleront nos vœux?
Ton épouse crie:
«Viens, Prince de paix,
«Viens, Prince de vie,
«Régner à jamais!»

(Hymnes et Cantiques 95)

Heer, wanneer zal het zijn
Dat die gelukkige tijden komen
Waarop Uw gelaat zal stralen
En onze wensen zijn vervuld?
Uw bruid roept:
Kom, Vredevorst,
Kom, Vorst des levens,
Regeer in eeuwigheid.

Bron: Le Messenger Evangélique 1932-4; Titel: (niet bekend)

